

MdR, Jazzgeschiedenis 631. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 24, solo drums, eerste van twee delen. Jazz werd lang geleden vooral geassocieerd met drums. Nog tot even na 1920 werd het slagwerk, de drum set, nog wel jazzband genoemd. Tot de trompet en de saxofoon de symbolen werden. In de tijd waar ik nu mee bezig ben bestond de drumset uit een op zijn kant staande bass drum met een voetpedaal bespeeld, daarvóór tussen de knieën van de musicus een platliggende snare drum die op het bovenste vel met stokken of brushes, zg. vliegenmeppers, bespeeld wordt, terwijl snaren over het onderste vel gespannen voor een ruis zorgen. Dan om dit alles heen twee, drie, vier tom toms, aan de onderkant soms open, het bovenvel ook weer met stokken te bespelen. Ze staan op standaards of zijn op de bass drum vastgezet. Tenslotte de bekkens, cymbals. Minstens één die met de snare drum voor het doorgaande ritme gebruikt wordt, het kunnen er makkelijk drie of vier zijn, allemaal verschillend van klank. En de hi-hat, twee op een staande stang gemonteerde bekkens, waarvan de bovenste met een voetpedaal op de onderste gedrukt kan worden. Er kunnen veel variaties in geluid en effect op bereikt worden, in Bebop is een basis-gebruik: hard op elkaar klappen op de tweede en vierde tel van de vierkwartsmaat. De zg. 'afterbeat', met name door Art Blakey tot prominent ritmisch effect gemaakt. In eerste instantie is de drummer met zijn set met een dienende taak bezig: samen met piano en bas vormt hij de ritmesectie en dat woord zegt genoeg. Maar als het goed is, is iedereen gelijkwaardig achter de blazers, ook al kan dat met grote verschillen in volume gaan - dit kan bedriegelijk zijn dus. Gene Krupa -1909-1973- was één van de, zo niet de eerste die de drum-solo prominent maakte, te horen bij Benny Goodman in het Carnegie Hall-concert van 1938. Maar in dezelfde tijd was er ook Chick Webb, alleen kon of mocht hij het niet op de plaat laten horen. Buddy Rich, bij zijn geboorte in NYC op 30 september 1917 Bernard genoemd, was een soort wonderkind, omdat zijn ouders, veaudeville artisten, hem voor zijn tweede jaar al lieten zingen, tapdansen en drummen in hun act. Op zijn elfde leidde hij een eigen bandje, als twintigjarige

verschillend
gestemd -

besloot hij jazzdrummer te worden, ging in '37 naar Joe Marsala. En vandaar naar Bunny Berigan, Harry James, Artie Shaw, Benny Carter, en Tommy Dorsey: 1939-1942 toen Frank Sinatra bij de band zong, en nog eens in 1944/'45. Rich werd de meest technische drummer bevonden, anderen hadden artistieke bedenkingen tegen zijn spel, vonden zijn ritmiek eigenlijk nogal housterig. Een opname van Buddy Rich met Jazz at the Philharmonic van Norman Granz. Voor Verve, 1 november 1955 in Los Angeles, met Dizzy Gillespie en Roy Eldridge-trompet, Flip Phillips en Illinois Jacquet-tenorsaxofoon, en het trio van pianist Oscar Peterson + Rich als ritmesectie - Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas. Buddy Rich in "Buddy's blues".

plaat 1

Jazz at the Philharmonic: Buddy's blues (Buddy Rich)
4/laatste - 10:24 - Verve 2632 025

"Buddy's blues" - Jazz at the Philharmonic in Los Angeles, 1 november 1955. Op Verve:drummer Buddy Rich, met Dizzy Gillespie en Roy Eldridge-trompet, Flip Phillips en Illinois Jacquet-tenorsaxofoon, Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas. Buddy Rich overleed 2 april 1987 in Los Angeles, op vijf maanden na 70 jaar oud.

Art Blakey kwam uit Pittsburgh - 11 oktober 1919. Als bandleider/drummer was hij uitgebreid te horen in zijn eigen hoofdstuk 10 dat in 1991 werd uitgezonden. Hij was eerst pianist, op school, 7e klas, naast leerling al full time muzikant. Hij werd uiteindelijk drummer, Chick Webb was zijn idool. In '42 speelde hij bij Mary Lou Williams, '43/'44 bij Fletcher Henderson, en in de eerste Bebop big band, die van Billy Eckstine, 1944/1947. Dat laatste jaar begon hij met zijn eigen 'The 17 Messengers', speelde Bop met iedereen aan de top, om in 1955 de Jazz Messengers te gaan leiden. Tot zijn dood op 16 oktober 1990 in NYC, als gevolg van longkanker. Blakey, als zovelen in de jaren vijftig, werd muslim als reactie op de raciale verhoudingen, kreeg de naam Abdulah ibn Buhaina, en de eerste lettergreep van de laatste naam werd voor musici en intimi zijn roepnaam, Bu. Blakey was als een van de eersten bezig met zijn Afrikaanse roots, hij integreerde Afrika bewust in zijn drumspel. Zeer duidelijk op 23 november 1953 toen hij voor Blue Note in Hackensack, NJ, -ongehoord voor die tijd- twee drumsolos speelde. Bij de eerste was als extra de conga speler Sabu Martinez, in "Message from Kenya".

plaat 2 Art Blakey: Message from Kenya (Art Blakey)
1/4 - 4:33 - Blue Note 1520

"Message from Kenya", Art Blakey met Sabu Martinez op congas. Bu nu alleen, een solo die ik ook al in zijn hoofdstuk 10 gebruikte, maar die hier terecht herhaald wordt. "Nothing but the soul".

zelfde Art Blakey: Nothing but the soul (Art Blakey)
2/4 - 4:08 - idem

"Nothing but the soul" - Art Blakey voor Blue Note in Hackensack, NJ, mét zijn fameuze 'press roll', de Blakey-roffel, even kenmerkend als zijn keiharde afterbeat op de hi-hat. 23 november 1953.

De eerste echt beroemde versie van zijn Jazz Messengers leidde Blakey in 1958. Lee Morgan-trompet, Benny Golson-tenorsaxofoon, Bobby Timmons-piano, Jymie Merritt-bas. 30 oktober werd voor Blue Note in Hackensack, NJ, de LP opgenomen met legendarisch geworden stukken als "The blues march" en "Moanin'". Daaruit nu als afsluiting: "The drum thunder suite die in drie deeltjes is. 1: Drum thunder, 2: Cry a blue tear, 3: Harlem's disciples. Art Blakey and the Jazz Messengers.

plaat 3 Art Blakey: The drum thunder suite (Benny Golson)
2/1 - 7:30 - Blue Note 50038.98754S

"The drum thunder suite" van Benny Golson voor ~~Art Blakey~~ Art Blakey and his Jazz Messengers. 30 oktober 1958 voor Blue Note in Hackensack, NJ, met Lee Morgan-trompet, Benny Golson-tenorsaxofoon, Bobby Timmons-piano, Jymie Merritt-bas, Art Blakey-drums. Die we volgende keer in een heel andere context nog een keer tegenkomen, ~~Verder~~ andere solisten: Max Roach, Louis Bellson. Dat is op ZATERDAG, 24 april, gewoon om half elf, deze zelfde zender Radio 4. Dit was Jazzgeschiedenis 631, MdR.